

Μια αληθινή ιστορία...
που **δεν** έχει σενάριο...
που **δεν** πρωταγωνιστούν ηθοποιοί...
που **δεν** είναι ταινία.

Στις 25 Μαρτίου 2010 στις αίθουσες
από την Feelgood Entertainment A.E.

Γραφείο Τύπου

Λίλιαν Μπικέ, P.aRt - public relations
μητροπόλεως 12-14, τ.κ. 10563 σύνταγμα
τηλ.: 2130 355226 κιν. 6944 842015, e-mail: lilianbike@pr-art.g

Τα
Παιδιά
ΔΕΝ παίζει

Στις πυκνοκατοικημένες πόλεις της Ελλάδας, τα παιδιά δεν μπορούν να παίξουν στην ίδια τους τη γειτονιά.

Μια μικρή παρέα από την Πάτρα αποφασίζει να ζητήσει από τον Δήμαρχο έναν ελεύθερο χώρο για παιχνίδι...

Σε σκηνοθεσία
Άγγελης Ανδρικοπούλου & Αργύρη Τσεπελικά

Μια παραγωγή της ANEMON PRODUCTIONS

Χορηγός
 WIND
ΚΙΝΗΤΗ • ΣΤΑΘΕΡΗ • INTERNET

Σε συμπαραγωγή με την τηλεόραση του ΣΚΑΪ

Με την υποστήριξη: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ MEDIA
A program of the European Union

Υπο την αιγίδα της unicef

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Κάθε μέρα, η Αλεξάνδρα, ο Βλαντ, η Χρύσα και η υπόλοιπη παρέα μαζεύονται μπροστά από το σπίτι του Χρήστου για να παίξουν ποδόσφαιρο μέχρι το βράδυ. Μόλις ξεκινήσουν το παιχνίδι, οι γείτονες αρχίζουν να διαμαρτύρονται, να φωνάζουν και να προσπαθούν να τους σταματήσουν με απειλές ή ακόμα και με τη βία.

Μοιάζει να μην υπάρχει λύση στο πρόβλημα, καθώς δεν έχουν που αλλού να παίξουν.

Η Αλεξάνδρα πιστεύει πως πρέπει να βρεθεί ένας χώρος όπου θα μπορούν να παίξουν ελεύθερα και χωρίς να κινδυνεύουν. Αποφασίζει να μιλήσει στον Δήμαρχο της πόλης τους. Ανακοινώνει την ιδέα της στα υπόλοιπα παιδιά ζητώντας τους να της συμπαρασταθούν.

Η παιδική επιτροπή συνεδριάζει και μέσα από διασκεδαστικές απόψεις, τσακωμούς και αρκετές αμφιβολίες αποφασίζουν να πάνε όλοι μαζί στο Δημαρχείο και να παρουσιάσουν το πρόβλημά τους. Ζητούν να δημιουργηθεί ένας χώρος παιχνιδιού σε ένα εγκαταλελειμένο οικόπεδο της γειτονιάς.

Ο αγώνας είναι σκληρός. Τα παιδιά είναι μαχητικά, όμως η δημοτική αρχή έχει άλλες απόψεις.

Θα καταφέρουν τελικά να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους η Αλεξάνδρα, ο Χρήστος, η Χρύσα και ο Βλαντ;

Διεκδικώντας το δικαίωμά της στο παιχνίδι, η μικρή παρέα αναλαμβάνει πρωτοβουλίες, μαθαίνει να μάχεται, να σχετίζεται και να ωριμάζει...

Παρακολουθώντας την αληθινή αυτή ιστορία με πρωταγωνιστές τέσσερα παιδιά ηλικίας 9-14 ετών ανακαλύπτουμε μέσα από χαριτωμένες αυθεντικές ατάκες, ξεκαρδιστικές σκηνές, αυθορμητισμό και τρυφερότητα, την αντίληψη που έχουν για την ζωή, τους μεγάλους, τη φιλία, την αγάπη άνευ όρων και την ασίγηστη ανάγκη για παιχνίδι.

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΜΕ ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

θέση: Goalkeeper- Αρχηγός
ηλικία: 11 ετών

«Κύριε Δήμαρχε...με αυτά που έχω διαβάσει το παιχνίδι είναι δικαίωμα όλων και θα θέλαμε εμείς τα παιδιά με κάθε τρόπο να το διεκδικήσουμε. Δεν ξέρω ποιά είναι η γνώμη σας και ούτε με ενδιαφέρει να μάθω. Το ξέρω ότι έτσι όπως σας μιλάω, εσείς πιστεύετε ότι αυτό είναι αγένεια, αλλά δεν είναι. Είναι το δίκιο του παιδιού και θέλω με κάθε τρόπο να το εκφράσω και να το καταλάβετε για να γίνουν επιτέλους κάποια πράγματα για να μπορέσουμε και εμείς να αισθανθούμε παιδιά.»

ΧΡΗΣΤΟΣ

θέση: Libero (αυτός που τρέχει πάνω-κάτω)
ηλικία: 9 ετών

«Θα του πούμε τι θέλουμε... και μετά θα μας ρωτήσει: με τι το θες; με χορτάρι, με πλακάκι, με τι; Και εμείς θα του πούμε... με χορτάρι... αληθινό.»

ΒΛΑΝΤ

θέση: κεντρικός αμυντικός
ηλικία: 12 ετών

«Εμείς χτες θέλαμε να παίξουμε μπάλα στη γειτονιά μας, αλλά μία μας έφυγε και πήγε κάτω απο ένα αμάξι, μία πάνω σ'ένα τζάμι και τελικά φύγαμε επειδή μας φώναζαν. Έτσι αναγκαζόμαστε να πηγαίνουμε σε internet cafe και καθόμαστε μέχρι να βραδιάσει και να πάμε σπίτι να κοιμηθούμε. Εκτός αυτού...χαλάμε και λεφτά!»

ΧΡΥΣΑ

θέση: φορ-επιθετικός
ηλικία: 13 ετών

«Μπαίνεις στο internet απο τις 12 το πρωί έως τις 12 το βράδυ και παίζεις "call of duty" ας πούμε και τι έχεις κερδίσει; Ένα ΤΙΠΟΤΑ. Ενώ αν παίξεις μπάλα...έχει φάση... τσακώνεσαι, βάζεις γκολ, χείρεσαι, λυπάσαι αν χάσεις, κερδίζεις, αθλείσαι χωρίς να το καταλαβαίνεις, κάνεις καλό στον εαυτό σου, δημιουργείς φιλίες, είσαι πιο δεμένος με τους φίλους σου... Τι internet και αηδίες...;»

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ

Άγγελη: Πριν από δυο χρόνια είδα για πρώτη φορά τον Χρήστο, τον μικρό μου αδελφό, να παίζει μπάλα στη γειτονιά του. Ενθουσιάστηκα γιατί δεν πίστευα ότι ακόμα υπάρχουν παιδιά που παίζουν στις γειτονιές. Το πιο ενδιαφέρον στοιχείο όμως ήταν ότι η παρέα του αποτελείτο από παιδιά από την Αλβανία, την Ινδία, την Ουκρανία και την Ελλάδα, που είχαν καταφέρει να συνυπάρχουν χωρίς το παραμικρό ίχνος διάκρισης, παρά μόνο αυτής που είχε να κάνει με το ποιος είναι ο καλύτερος ποδοσφαιριστής.

Όμως, παρόλο που τα παιδιά συνυπήρχαν και έπαιζαν αρμονικά είχαν ένα μεγάλο πρόβλημα: τους ενήλικες της γειτονιάς και τον τρόπο που αντιμετώπιζαν τα ίδια και το παιχνίδι τους. Είχαν χωρίσει σε δύο μέτωπα: Μεγάλοι εναντίον μικρών.

Αργύρης: Συζητώντας με γνωστούς και φίλους, γονείς και παιδιά στην Αθήνα, συνειδητοποιήσαμε ότι η ίδια κατάσταση συμβαίνει σε πολλές γειτονιές. Αυτή η διαπίστωση ήταν το έναυσμα για να πάρουμε την απόφαση να πούμε αυτήν την ιστορία, για να ζητήσουμε πως μεγαλώνουν τα παιδιά στις πόλεις και πώς αντιμετωπίζουν τα προβλήματα τους. Προβλήματα που συχνά οι μεγάλοι δεν αντιλαμβάνονται αλλά έχουν πολύ μεγάλη σημασία στη ζωή των μικρών πολιτών.

Άγγελη: Έτσι, επιστρέψαμε στην Πάτρα για να πούμε την ιδέα μας στους μελλοντικούς πρωταγωνιστές μη γνωρίζοντας ακριβώς πως θα εξελιχθεί η ιστορία. Εν τω μεταξύ η Αλεξάνδρα μας ανακοίνωσε ότι είχε διαβάσει τη σύμβαση των δικαιωμάτων του παιδιού και πως το κείμενο αυτό κατοχύρωνε το δικαίωμα των παιδιών στο παιχνίδι και μάλιστα το δικαίωμά τους να παίζουν ελεύθερα και ότι είχε αποφασίσει να πάει στον Δήμαρχο της Πάτρας για διεκδικήσει τα δικαιώματά της.

Από εκείνη τη στιγμή ξεκίνησε η ιστορία του “ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΔΕΝ ΠΑΙΖΕΙ/ The Game Must Go On”.

Αργύρης: Ακολουθήσαμε την παρέα για ένα χρόνο. Μέσα από την δική τους ματιά, ανακαλύψαμε τις δυσκολίες και τις δοκιμασίες της καθημερινότητάς τους. Την ανάγκη τους να είναι πρωταγωνιστές και όχι παρατηρητές. Το πόσο γρήγορα μεγαλώνουν και το ρόλο της φιλίας στη ζωή τους που τους επιτρέπει να τα ξεπερνούν όλα με χαμόγελο και παιχνίδι.

Άγγελη και Αργύρης (με μια φωνή): Μέσα από την ταινία αποκομήσαμε υπέροχες σχέσεις με ανθρώπους που συνεργάστηκαν από καρδιάς για την υλοποίησή της. Κυρίως όμως συγκινούμαστε με τον δεσμό που δημιουργήσαμε με τα παιδιά και τους γονείς τους που μας δεχτηκαν με αγάπη στη ζωή τους και μας κάνουν να νιώθουμε μέλη των οικογενειών τους για πάντα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

► Ο Αργύρης Τσεπελίκας Πρόσφατες ταινίες περιλαμβάνουν το “Sugartown: οι Γαμπροί” (ντοκιμαντέρ, 2007, Δ/ντης Φωτογραφίας) για το ARTE/ZDF, την EPT, το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου και το YLE, το “Every Day After 4” (ταινία μ.μήκους, 2007, σκηνοθέτης / παραγωγός) και το “Sugartown: η Επόμενη Μέρα” (ντοκιμαντέρ, 2009, Δ/ντης Φωτογραφίας) για τα κανάλια Al Jazeera, YLE, TSR, TV3, PIK και την EPT.

► Η Άγγελη Ανδρικοπούλου σπούδασε κινηματογράφο και μεταξύ άλλων, έχει εργαστεί σε δημόσια προγράμματα για άτομα με αναπηρία και ως κλόουν σε εκδηλώσεις για παιδιά. Πρόσφατες ταινίες περιλαμβάνουν το “Tito” (ταινία μ.μήκους, 2006, σκηνοθέτης) and “Every Day After 4” (ταινία μ.μήκους, 2007, σκηνοθέτης).

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Η Anemon Productions ιδρύθηκε το 2003 και ειδικεύεται στην παραγωγή ντοκιμαντέρ για την ελληνική και τη διεθνή αγορά.

Πρόσφατες παραγωγές της Anemon περιλαμβάνουν συμπαραγωγές με τα κανάλια ARTE, ZDF, HISTORY TV, YLE, AVRO, EPT και με το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, πωλήσεις στις τηλεοράσεις του BBC-2, SBS και ABC Australia, Al Jazeera, Fox Italy, SVT Sweden, YES DBS Israel, ETV Estonia, Tele-Quebec, Eurochannel USA, Schweizer Fernsehen, Documentary Channel New Zealand και συνεργασίες με τα προγράμματα MEDIA PLUS και EDUCATION & CULTURE της E.E., την Ευρωπαϊκή Κομισιόν, το Πανεπιστήμιο του Cambridge, το Υπουργείο Επικοινωνίας Κύπρου και Ελληνικό Υπουργείο Πολιτισμού. Το 2008, η Anemon έγινε επίσημο μέλος της ευρωπαϊκού οργανισμού Documentary Campus.

► Η Ρέα Αποστολίδη εργάζεται ως ερευνήτρια και παραγωγός για αγγλικά και ελληνικά ντοκιμαντέρ από το 1995, έχοντας σπουδάσει ιστορία στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και στο King’s College στο Λονδίνο. Μεταξύ άλλων, ήταν ερευνήτρια στην ταινία «Το Μαντολίνο του Λοχαγού Κορέλι», και Β’ παραγωγός στην συμπαραγωγή της EPT και του BBC-2 «Εσείς είστε ο πραγματικός Κορέλι;» που ήταν το ντοκιμαντέρ με την μεγαλύτερη τηλεθέαση στο BBC το 2001.

Πρόσφατες δουλειές της ως παραγωγός περιλαμβάνουν το «Sugartown: Οι Γαμπροί», «Τα Μυστικά του Λαβυρίνθου», το «Κύκλωμα», την έκθεση multimedia «Κλοπή της Ιστορίας», «Το Κάλεσμα του Βουνού», «Το Τρίγωνο της Φωτιάς», «Sugartown: η Επόμενη Μέρα» και «A Place Without People».

► Ο Γιούρι Αβέρωφ εργάζεται ως σκηνοθέτης και παραγωγός ντοκιμαντέρ από 1999. Από το 2000-2006, δούλεψε ως σκηνοθέτης και ερευνητής σε περισσότερα από 30 επεισόδια της βραβευμένης σειράς ντοκιμαντέρ της EPT «Ρεπορτάζ Χωρίς Σύνορα».

Άλλες δουλειές περιλαμβάνουν: «Η Γιορτή των Νεκρών» (2001, σκηνοθεσία και παραγωγή, βραβείο Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου για Καλύτερο Ελληνικό Ντοκιμαντέρ), «Σεισμός» (2003, σκηνοθεσία), «Η Κλοπή της Ιστορίας» (2005, σχεδιασμός & παραγωγή), «Τα Μυστικά του Λαβυρίνθου» (2007, παραγωγός), «Το Κάλεσμα του Βουνού» (2009, παραγωγός), «Το Τρίγωνο της Φωτιάς», «A Place Without People» (2009, παραγωγός και μοντέρ) και «Sugartown: η Επόμενη Μέρα» (2009, παραγωγός).